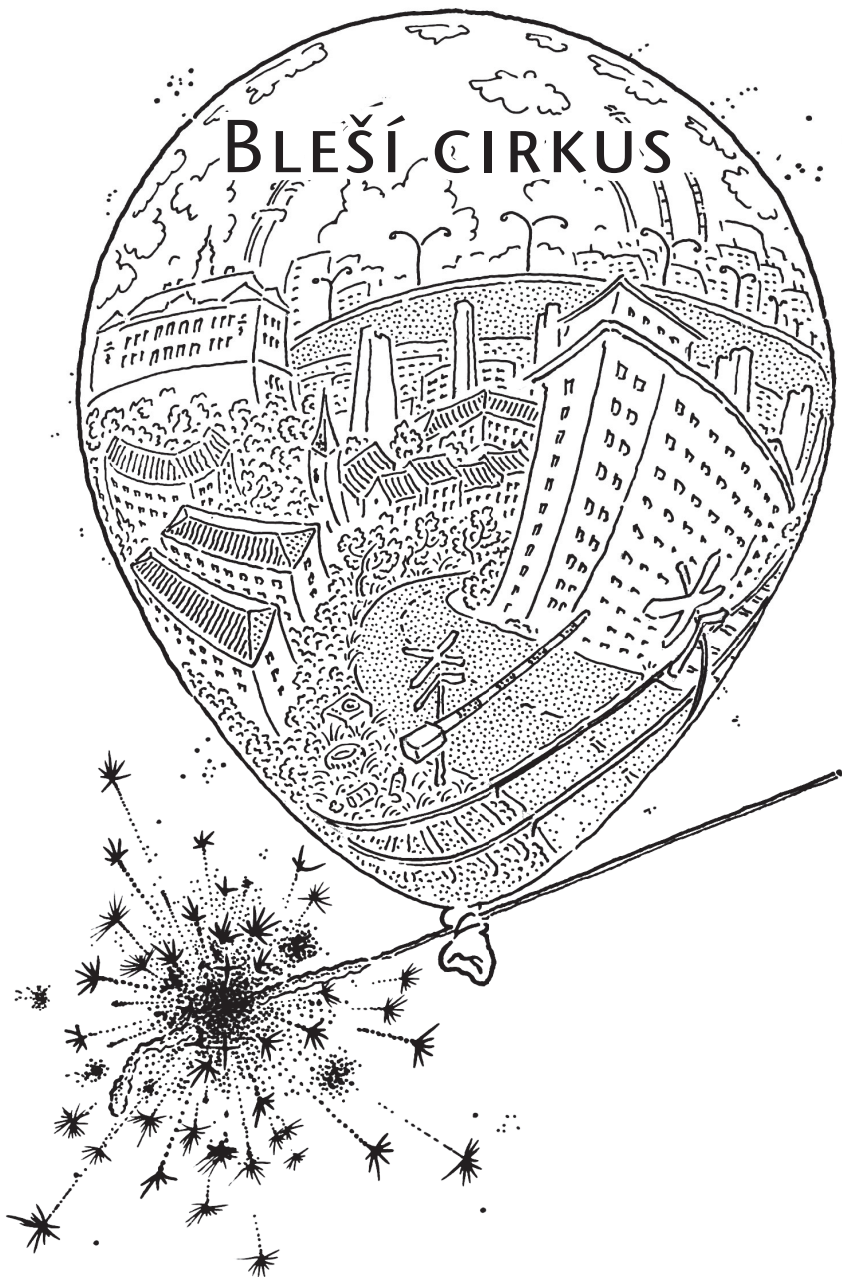

BLEŠÍ
CIRKUS
JAN PAVEL

BLEŠÍ CIRKUS

JAN PAVEL

BLEŠÍ CIRKUS

slovaart

Kniha vyšla díky finanční podpoře
Ministerstva kultury České republiky

Text © Jan Pavel, 2020

Illustrations © Michal Bačák, 2020

Editions © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., 2020

ISBN 978-80-7529-624-5

Mojí Oriole

Dal jsem do novin inzerát, že za každou blechu platím deset krejcarů rakouské měny, беру však jen „LIDSKÉ BLECHY Z DOBRÉ RODINY“.

E. E. Kisch, Pražská dobrodružství

Některé bleší cirkusy vypadají, jako když v nich účinkují živé blechy, jsou však plné mechanických, elektrických a magnetických zařízení.

Wikipedie

1

Probudí mě sucho v puse.

Chvíli mžourám do tmy, nejsem v posteli sám, dokonce nejsem ani ve své posteli. Musím chvíli přemýšlet, jestli vedle mě leží Klára, nebo nějaká jiná. Co jsem se rozvedl, je mi alkoholová a sexuální zdrženlivost velmi vzdálená (ta alkoholová nejvíc). To modrozlaté povlečení se zvonečkama ale poznávám... Takže jsem u Kláry. Uleví se mi. Opatrně vstanu, abych se došel napít. Klára hluboce oddechuje, závidím jí ten hluboký spánek. Já se poslední měsíce jen tak převaluju, a pokud mě do postele nedonesou nohama napřed po nějaké pitce, jsem po pár hodinách vzhůru, mám hned síly na rozdávání... Jenže po třiceti minutách úplně zkapu a ploužím se zbytek dne jako strašidlo

v chodbách tajemného hradu v *Prdelákově*. Potichu za sebou zavřu dveře ložnice a snažím se rozpomenout, kde je koupelna. Jsou to dveře uprostřed chodby, naštěstí jediné v dosahu. Zašmátrám po vypínači a rozsvítím. Opláchnu si obličej, z dlaní se napiju, cítím, jak mi studená voda dělá dobře. V zrcadle uvidím karikaturu lovce Pampaliniho. „Ó, *dono Kláro, kde se tu vzal ten... ten imbecil!*“ Jedna z těch *mých servírek* mi totiž nedávno řekla, že jsem lovec. Ale ne lovec těl, spíš lovec duší, a to je prý daleko horší. Obojí je pravda: vypadám teď jako *slavný lovec Pampalini*, a jsem lovec duší. Protože mám tu svoji na hadry, snažím se, ať už vědomě nebo ne, lovit jinde... Anebo je mi prostě a jednoduše úplně všechno jedno.

Ale nikomu není všechno jedno, i když to tvrdí. Ani mně ne.

„Co na těch *servírkách* chlapi mají?“ ptala se kdysi moje žena.

Myslím – aspoň podle toho, jak jsem jich měl možnost několik za ty dva roky znovunabyté, ale taky ubíjející svobody poznat –, že je to tím, že každá *servírka* má kromě *servírkování* ještě něco. Klára je třeba malířka. Její byt je napůl ateliér; kam se člověk podívá, všude plátna, některá hotová, některá rozpatlaná a další jen předběžně načrtnutá tužkou. Přemýšlím najednou, proč mě odpovědi na otázky mé bývalé ženy napadají až teď. A proč se mi to najednou stává tak často.

Bude to asi tím, že se jimi konečně zabývám. Pozdě, ale přece. Je mi to už sice k ničemu, bylo by lepší zapomenout, protože bych nic z toho, co se stalo, vrátit nechtěl. Ale nejde to tak rychle. V zrcadle nad umyvadlem vidím, jak se na mě ze stěny za zády šklebí tlama podivné *quasimodovsky* pokroucené postavy. Tohle našťestí nejsem já... Jen jedno z těch nedokončených pláten. Proč nejsem doma? Nechci tu být, až se Klára probudí, rána v cizích bytech nesnáším. Ty trapné chvíle ticha, sem tam bodnutí výčitky, předstírání, jaký to byl včera úžasný večer, ještě podařenější noc. Ani střídání na záchodě a téměř společná hygiena nejsou nic pro mě. Raději se vypařím, dokud je čas, doma se pak v tichu a klidu samoty pokusím vzpamatovat, abych zase držel chvíli pohromadě.

Vylezu z koupelny, v pokoji na křesle roztrídím svoje svršky od Klářiných, obleču se, chvíli kontroluju, jestli mám na sobě opravdu jen svoje věci, pak popadnu batoh a vyploužím se chodbou ke dveřím. Když vezmu za kliku, zjistím, že je zamčeno. Hledám všude kolem, na věšáku, na lavičce, na botníku, ale nic. Vrátím se do obýváku, ale klíče nikde nenajdu. Pak si vybavím, že jsme jen ve zvýšeném přízemí, tak odhrnu závěs. Ještě nezačalo svítat, při pohledu na hodiny zjistím, že je čtvrt na pět. Dolů na chodník je to tak dva metry – a mám štěstí, kolem okna vede hromosvod. Není nad čím přemýšlet: otevřu okno, chytím

se chladivé oceli hromosvodu a vyhoupnu se na parapet. Není nic snazšího. Pomalu se spouštím dolů, naštěstí mi z ramene sklouzne batoh a mně, ve chvíli, kdy dopadne na zem, zatrne. Zapomněl jsem na láhev vína, kterou jsem včera koupil a u Kláry nevyndal. Řinčení skla mě nenechá na pochybách. Z metru už seskočím – a rozepnu zip batohu. Vyvalí se nasládlý odér, všechno je zmáčené do krvava. Přesunu se k nedalekému koši, opatrně vyházím střepy, nic jiného v tuhle chvíli udělat nedokážu. Nechci myslet na to, co všechno explozi nepřežilo, mobil a peněženku mám našťestí ve vedlejší kapse, kam ještě víno nestačilo prosáknout.

„Kvalitní, hele, fakt kvalitní...“ zasměje se nějaký fracek, který mě právě mívá.

Vlastně i mně to přijde legrační, tak ho nechám, ať se baví, bude mít dneska o čem vyprávět, zabaví jistě spoustu kamarádů. A navíc má pravdu, je to fakt *kvalitní dobré ráno*, pomyslím si. Jenže než se dostanu na nejbližší zastávku tramvaje, zazvoní mi mobil.

„Haló... No jo, sem to já... kdo jinej?“

„Tátu srazilo auto... Teď mi volali,“ poslouchám hysterický hlas své matky.

„Cože?! A kde je... Kde leží?!“

„Jsem na Bulovce... Právě je na sále...“

„Tak jo, za chvíli sem tam.“

Ruka s mobilem mi klesne, stojím jako opařený, vůbec mi nejde do hlavy, jak je něco takového možné.

Obrátím se, štafl taxíků je opodál. Musím nejdřív domů, v tomhle stavu a s batohem zmáčeným vínem do nemocnice nemůžu. Vždyť i taxikář na mě kouká nedůvěřivě a chvíli přemýšlí, jestli mě vůbec pustí do auta. Nakonec ale milostivě pokývne hlavou, ať si sednu. Uvelebím se raději vzadu, pootevřu okýnko, samotnému mi je nepříjemné, jak všechno zaměřím vinným oděrem. Pozoruju narůstající částku na taxametru, červeně svítící čísla mě dovedou k úvaze, jestli mi v peněžence něco zbylo. Platil jsem včera i za Kláru, pak jsme se ještě stavili na pizze. Mám ale za to, že bych měl mít ještě pár stovek. Tři opravdu v peněžence najdu, a taky nějaké drobné, to bude stačit.

V Hloubětíně jsme za patnáct minut, nechám se vyhodit ještě na hlavní, hned u zastávky autobusu, není třeba, abych nechal taxikáře kroužit jednosměrkama. Mám to za dvě stě šedesát, podám mu ty poslední tři stovky a mažu domů.

Rychle se vysprchuju, vyčistím zuby, převlíknu, dvakrát kousnu do gumového rohlíku. Batoh nechám ve vaně, беру si jen peněženku a klíče od bytu a auta. Že mám v krvi ještě nějaký zbytkový alkohol, je asi pravda, ale v takové situaci na to nemůžu brát zřetel, a na další tágo už není. Od mámy mám další dva zmeškané hovory. Volat jí nebudu, už stojím ve výtahu, na Bulovce jsem za chvíli, a ať se stalo cokoli, stejně tam musím. Venku svítá, pálí mě oči a pomalu mi

začíná docházet, co se děje. Možná už taky střízlivím, žaludek se mi začíná svírat, spal bych. Chvíli přemýšlím, kde jsem naposledy zaparkoval. Nevzpomenu si, ale jako obvykle stačí obejít barák kolem dokola, auto najdu kousek od popelnic. Nastartuju a vyrazím... Hlavně v klidu, snažím se soustředit, co to dá, musím se do nemocnice dostat bez úhony.

2

Máma sedí na lavici uprostřed dlouhé chodby, je úplně bílá. Když jsem jí před chvílí volal, kde ji najdu, byla úplně mimo.

„Ahoj, tak co?“

„Je po operaci... Za chvíli přijde doktor, tak nám snad něco řeknou...“ máma klepe hlavou, hlas jí přeskakuje, mává kolem sebe rukama.

Sednu si vedle ní.

„Dobře...“

„Kde seš takovou dobu?“

„A jak se to teda stalo?“

„Srazil ho dvacetiletý kluk... Představ si, neměl ani řidičák... Ale v krvi skoro tři promile. Prej nemoh ani chodit... Sotva mluvil, jak byl vožralej...“

Zní to jako nepovedený vtip. Opilce srazí ožralý řidič, tomu se říká ironie.

V tu chvíli už se mi hlavou valí, jak přestanu pít, začnu žít zdravě, budu cvičit, běhat, zajdu každý týden do posilovny, abych si vypěstoval tělo atleta... Možná bych měl začít hrát golf... Jo a koupím si sadu na bělení zubů, budu mít zářivý hollywoodský úsměv... Už sám sebe vidím coby uhlazeného elegána, mám jiskru a šmrnc... Není nad to, když se člověku v kocovině zjeví nespočet možných životních cest a nepřehledné množství zářných budoucností.

Blíží se k nám bílý plášť. Máma vyskočí a jde k němu.

„Ted' je manžel po operaci hlavy, odsáli jsme mu otok...“ slyším skřípavý hlas.

„Dobrý den,“ připojím se k matce.

Lékař mi pokyne hlavou a pokračuje: „Ale to poranění je poměrně rozsáhlé... Je mi to moc líto, ale poškození mozku bude s největší pravděpodobností trvalé...“

Máma je najednou klidná, což mě přivádí v úžas. Pokyvuje hlavou, přijde mi, že snad ani neposlouchá, co jí ten doktor právě povídá... Nebo poslouchá, ale nedochází jí to.

„Nechci vás strašit, ale může se stát, že už se z kómatu neprobere.“

Spadne mi brada, hlasitě vydechnu.

„Každopádně je tady hlídáný čtyřiadvacet hodin denně, v tuhle chvíli víc dělat nemůžeme. Za pár dní uvidíme, jestli bude mozková aktivita intenzivnější nebo ne...“

Mámě se najednou podlomí kolena. Doktor ji chytí za paži. Přiskočím k nim, podepřu ji z druhé strany. Doklopýtáme k nejbližší lavičce.

„Nechcete napít? Zavolám sestru...“

„Jestli můžu...“

„Tak v klidu sedte, já sem někoho pošlu.“

„Děkuju.“

„Pokud budete něco potřebovat, klidně za mnou přijďte.“

„Můžu ho vidět?“

„Sestra vás tam zavede...“ kývne ještě hlavou, jeho bílý plášť se zavlní a je pryč.

Sednu si vedle mámy.

„Možná se už neprobere... To není možný...“

„Je, jak vidíš...“

„Co budeme dělat?“

Pokrčím rameny, protože vůbec netuším. Co se dá v takové situaci dělat?

„Asi nic. Musíme počkat.“

„Ale co když se doopravdy neprobere?“ zopakuje znovu máma.

„No já nevím!“ vyjedu na ni. „Co můžeme...“

„Třeba už nikdy...“ nevnímá mě, pokračuje dokola.

„A co chceš dělat? Prostě nic nejde!“

„Přece takhle nemůže zůstat...“

Mladá sestřička přinese kelímek s vodou. Máma se ho chopí, já poděkuju za ni. Jeden hlt, a je vypito.

„Můžu ještě?“

„Támhle za rohem je zásobník, tak si můžete natočit...“

„Já tam dojdu,“ zvednu se rychle, protože chci aspoň na pár okamžiků vystoupit z kolotoče.

„Sestři, můžu se vás zeptat? Je pan doktor to... do-
brej?“ zaslechnu ještě mámu.

„Jak dobrej?“

„No, jestli je dobrej jako doktor. Není eště moc mladej? Kolik mu je?“

„Já nevím, prý je ale fajn...“

Víc se ke mně nedostane, zahnu za roh, hlasy se odmlčí, zpomalím, chvíli se opřu o zeď proti nástěnce s plakáty odumírajících orgánů, které mají vystrašit kuřáky. Nechutné jsou, to ano, že by ale někoho zstrašily, tomu nevěřím, sám dostanu chuť zapálit si.

Natočím do kelímku vodu, první vypiju sám. Když dotáčím druhý, v plastové nádobě to zabublá stejně jako poslední dobou v mých útrobach. Vrátím se k lavičce, mámu ale vidím až na druhém konci chodby, jak na mě mává, abych ji následoval. Vodu položím na lavici a spěchám za ní. Za dalším rohem projdu skleněné dveře, tam na mě se sestrou čekají. Máma už má

na nohou návleky. Přetáhnu si je přes boty taky, pak nás sestra pustí skrz další dveře s nápisem „JIP“. Před námi je několik zasklených kójí, připadám si jako na squashovém kurtu. Tady je ale v každé kóji nešťastník jen jeden. Hledám tátu, ale nedaří se mi to. Ani máma neví, který je *ten náš*. Sestra pochopí a ukáže rukou. Přistoupíme blíž ke sklu. Není divu, že jsme ho nepoznali, ani takhle bych nedal ruku do ohně za to, že je to on. Zabalený do obvazů vypadá jako mumie. Kolem něho kapačky, přístroje, co zeleně blikají, do těla mu vedou dráty a hadičky jako vlasce k marionetě, aby ji mohl loutkoherec ovládat. Tátovo tělo je součástí toho všeho umělého soukolí, je tak vzdálené, až z toho mrazí. Ta hora masa, která leží přede mnou, je mi úplně cizí. Napadne mě, že by možná bylo opravdu lepší, kdyby se už neprobral.

Ale tuhle myšlenku hned zaplaším.